

[Socialministeren]

Et år senere anmodede lægerne i Hvide Sande om i stedet at få en læge til aflastning i 4 måneder om sommeren, og den ansatte læge blev opsagt.

Sagen har herefter været drøftet i løbet af 1980, 1981 og 1982 på mere end en halv snes møder lokalt mellem amtspolitikkerne og lægerne og centralt mellem overenskomstparterne uden noget resultat.

Amtspolitikernes standpunkt i sagen er, at der er truffet beslutning om, at der skal være 3 læger i området, og at lægerne forhindrer denne beslutning i at blive gennemført, mens lægernes standpunkt er, at der ikke er truffet beslutning om, at der skal være 3 læger i området.

Det er i sygesikringsoverenskomsterne fastsat, at sager om fortolkning af anvendelse af overenskomsten, hvorom der ikke kan opnås enighed i landssamarbejdsudvalget, af hver af overenskomstens parter kan indankes for et voldgiftsråd. Sygesikrings Forhandlingsudvalg besluttede den 20. oktober 1982 at indanke sagen for voldgiftsrådet.

Voldgiftsrådet har ikke tidligere været i funktion under den offentlige sygesikring, og der har nu vist sig store uoverensstemmelser mellem det offentlige og lægerne om proceduren for sagers behandling ved voldgiftsrådet.

Det er klart uacceptabelt, at procedure-spørgsmål forhindrer, at der træffes afgørelser i sager af så vital betydning som i det foreliggende tilfælde.

Socialministeren har efter sygesikringsloven bemyndigelse til efter forud indhentet erklæring fra voldgiftsrådet at fastsætte nærmere bestemmelser om rådets virksomhed. Såfremt parterne ikke snarligt når frem til en afklaring, vil jeg derfor overveje, hvorledes denne bemyndigelse kan udnyttes.

Spm. nr. S 869

Til miljøministeren (22/3 83) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Igen gennem hvilke områder af Danmark har der passeret højradoaktive transport, og hvilke sikkerhedsmæssige hensyn har der været taget? Har der f.eks. været passagerer på færgerne under transporterne, og har besætningen samt andre ansatte i DSB været orienteret?«

Besvarelse (11/4 83):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for sundhedsstyrelsen, statens institut for strålehygiejne, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henviser:

»Af miljøministerens besvarelse af 30. marts 1983 af spørgsmål nr. S 870 fremgår det, at der siden 1962 har været gennemført 76 transporter af »højradoaktive stoffer« i Danmark. Disse transporter har været gennemført med forskellige kombinationer af skib, tog og lastbil til og fra Risø og tre bestrålingsanlæg beliggende på Sjælland. Ud over Sjælland har flere af transporterne passeret Fyn og Jylland.

De sikkerhedsmæssige krav, sådanne transporter har skullet opfylde, er givet i de respektive bestemmelser for transport af radioaktive stoffer til søs, på jernbane samt ad vej. Bestemmelserne er alle baseret på IAEAs (Det internationale atomenergiagentur) retningslinier for sikker transport af radioaktive stoffer. Herudover kan der for den enkelte transport have været stillet specifikke krav i en eventuel transporttilladelse. For alle transporter af den omtalte karakter gælder, at transporttidspunkt og rute har været meddelt på forhånd til den vagthavende ved statens institut for strålehygiejne, samt at afsender, modtager og transportører har været pålagt straks at meddele et eventuelt uheld til instituttet.

For flere af vejtransporterne til og fra Risø har det endvidere været praksis, at personale fra Risø har fulgt transporten i en anden vogn.

Med hensyn til transport på passagerfærger kan det oplyses, at dette er tilladt under forudsætning af, at visse regler for stuvning og separation fra andet gods på færgerne følges og andet ikke er fastsat i en transporttilladelse eller beholdergodkendelse. Ved overførsel med DSBs færger skal skibets fører være orienteret om den radioaktive forsendelses karakter og placering på færgen. Endvidere skal føreren forsynes med oplysninger om foranstaltninger i tilfælde af uheld. Tilsvarende oplysninger skal gives til lokomotivføreren og omrangeringsstationer i forbindelse med togtransport«.

Spm. nr. S 873